

ДІЛО

Виходить що-дня рано
крім понедіків.

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок 10., П. пов.

Конт. пошт. шаан. 26.726.

Адреса теле. „Діло—Львів“.

Число телефону 261

Рукописів
редакція не звертає.

ПЕРЕДПЛАТА

в Австро-Угорщині:

місячно . . . . . 3 40 К.
чвертьрічно . . . . . 10 —
піврічно . . . . . 20 —
цїлорічно . . . . . 40 —
у Львові (без доставки):
місячно . . . . . 3 — К.
чвертьрічно . . . . . 9 —
піврічно . . . . . 18 —
цїлорічно . . . . . 36 —

За зміну адреси
платить ся 50 с.

Ціна оголошень:

Стрїчка петрова, двошлях-
това 40, в надслїдїм 60, в
оповістях 80 с. в редакційній
часті 1 К. Повідомленя про
вїснана і заручини 1:50.
Некрологів стрїчка 1 К.
Сталогоголошеня за окремою
умовою.

Однї примірник констус
у Львові 12 с.
на провінції 14 с.

Видас: Видавничя Спільн „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Василь Панейко.

Битва на східнім фронті.

ЗВІДОМЛЕНЄ Ц І К. ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ з 10. липня.

В області фронту архики. Йосифа зна-
чнійша бовва діяльність артилерії і звідна.
Під Станіславовом вчора рано розгоріли
знак завзяті бої. Союзні війська відперли
кілька наступів, але ввечером супроти пере-
важаючого напору ворожих мас ус-
ступили за потік Лукавицю.

На північ від Дністра Росіяни пово-
дились доволі супокійно. Наші підїзди
працювали успішно.

Між галицькою границею і Бал-
тійським морем в богатях місцях арти-
лерійський огонь.

ЗВІДОМЛЕНЄ ГОЛОВНОЇ НІМЕЦЬКОЇ КВАТИРИ з 10 липня.

СХІДНИЙ ТЕРЕН ВІЙНИ.

Фронт князя Леопольда бавар-
ського: Коло Риги, Динабурга і Сморгоня
змовли ся бої. На просторі групи ген. полк.
Бек Ермолі проявили Росіяни між Стрипою і
Дністром слабу діяльність. Наші підїзди
приспорили на богатотях місцях добучу і бранців.

Після битв, які ровинувли ся вчора на пів-
нічний захід від Станіслава, наші війська від-
ступили на довший біг потоку Лукавиці. На
просторі інших армій не було більших битв.

Фронт Македонський: Положенє не
змїнило ся.

ЗАХІДНИЙ ТЕРЕН ВІЙНИ.

Група військ баварського на-
ступника престола Рупрехта: У Фляндрії
завів побережя і в інших відтиках силь-
нійший артилерійський огонь і звідна діяльність.

Група військ німецького наступ-
ника престола: Часткові наступи Фран-
цуза відкинені.

Група ки. Альбрехта: Нічого важ-
вішого.

З воєнної пресової кватири.

ВІДЕНЬ (Ткб). В околиці Станіслава
ішла дальша боротьба. Росіяни від рана вели
на малі відтинки що раз то нові маси до бою.
Союзні війська відкидали всі наступи ворога з
можливу гібною витревалістю, аж завдяки чи-
сильній перевазі удало ся вікниці ворогови за-
крити фронт в однім місці. Смільні протинаступ
нашої піхоти здержували противника від даль-
ших наступів. Під ввечір згідно з планом пода-
ли ся союзні війська за довший беріг потоку
Лукавиці.

Се версунене фронту, виконане без даль-
шого натиску ворога спричинене тактичними
зглядани в огляду на льокальні обставини бо-
ротьби. Обіймає воно тільки війська між Дністром
і Карпатями.

Вчорашній день придбав Росіянам терену,
але при тім страхи його переходять уї міри.

Львів 10. липня 1917

Живними полями нашого Поділя кублять
ся тепер битви, які своєю завзятістю, криваві-
стю, скількістю знищеного матеріялу муніційно-
го і — як мало воно тепер числить ся! — „ма-
теріялу“ людського не мнюють пари в дотепе-
рішних, уже мало не 3 літних боях на східнім
фронті.

Золочів, Бережа
ни і Калуш — се ті міста наші, до воріт ко-
трих стукають російські революційні війська.

Російські революційні війська! Полки з чер-
воними прапорами! Пишемо се і рій невеселих
думок тиснець ся нац про вічний самообман
людини, про могуту ролю того самообману в
історії, про його моральну осудимість, — на-
решті про його диваччу ролю в поході люд-
ства вперед. Відганяємо той рій зайвих рефлек-
сій і приковуємо свідомість до непосред-
ного політичного обличчя подій, якими гомонять
горячі дні сьогорічного липня. Дві обставини
вимагають тут нашої уваги.

Одна: що ся офензива революційної Росії
як самою появою своєю так і напругою сво-
його веденя завдає неправду всім тим воєнно-
політичним міркованям, котрі будувались на
думках про абсолютний паціфізм соціалістично-
радикального перевороту тай на чутках про ор-
ганізаційну нездібність революційної російської
армії до кривавого почину, і то почину більшої
міри. Показало ся, що революційна Росія від-
кидає ідею окремого мира в осереддїм цар-
ствами Гогенцолернів і Габсбургів без порівнян-
ня рішучіше, ніж навіть Росія царська, Росія Ро-
манових. Тай показало ся, який карикатурний
і як дуже невірний образ російської дійсности
вигворили собі були ті з поміж нас, котрі уз-
гадували скандальні випадки анархії в Росії—
випадки, певна річ, і яркі і навіть численні, та
все таки у відношеню до величини Росії тільки
дуже відокремлені, — переочували за те розмі-
ри тихої і супокійної, отже й нескандальної щоденної
праці будуваня нової Росії, тай на під-
ставі таких передвисюлок доходили до висно-
ву, що треба, мовляв, тільки трохи потрясти
російським фронтом, а він розлетить ся і доро-
га в Москву, Петербург і Київ буде свободна.

Друга обставина, яка вимагає кілька хвил
уваги, — се відмошенє українського
громадянства до подій, які відіграють
ся нині на східнім фронті. Більш менш
рік тому нерезжалало українське громадянство в
Галичині дні тривоги — супроти тої заглади,
яку для українства несла на своїх прапорах
сфензива Брусилова, тоді полководця царської
Росії. Як би воно нині і не було, як болочним
оком ми і не гляділи б на ту руїну країни і руїну
життя і праці людської, руїну осель і руїну
живих піл, яку лишає за собою нинішній,
офензивний хід армії революційного полк-
водця Брусилева, то до панічного остраху укра-
їнське цивільне населенє нині не має при-
чини. Але не маючи причини до панічної утечі
в неване будуче, український громадянин налі-
жимої теперішньої битвою Східної Галичини,
рівночасно ні на хвалю не схитнув ся і не схит-
неть ся в своїм політичнім і чутво-національ-

нім оцінюваню тої зорганізованої різні людей,
яку отсе веде революційна Росія з тим самим,
що й за царських часів, Брусилевим. Оцінка ся
і виведене з неї становище супроти російської
офензиви в українській суспільности зовсім не-
двозначно відемні, негативні. Щоб зрозуміти
се, не треба нам відкликуватись аж до стільки
разів заявленої і ділами доказаної льоаль-
ности до держави, до котрої приналежимо.
Вистане взяти під розвагу простий політич-
ний рахунок: Що зорганізувало сю офензиву
те саме петроградське тимчасове правительство,
котре просто ворожо ставить ся до
програми здійсненя української ав-
тономії і самоуправи, — котрого про-
відники стоять поперець домаганю, української
національної армії, — котрого генерали розго-
чали офензиву насильними репресіями проти у-
країнських полків, — котре під гучними кли-
чами демократії силкуєть ся перепачкувати су-
проти України помальозиний на червоно, від-
свіжений, старий російсько-московський центра-
лізм, — котрому війська, зібрані до офензиви
саме на українській області, служать не тільки
супроти зверхного ворога, а (се виразно гово-
рилось) мають послужити й до оружного по-
пертя всіх мір, на які петроградські володарі рі-
шились супроти проголошеня української авто-
номії і самоуправи. Великі, рішучі успіхи те-
перішньої офензиви підняли би, річ зрозуміла,
дуже високо повагу і силу тимч. російського
правительства, а що сим зростом своєї поваги
і сили правительство те покористалось би га-
кож, може навіть в першій ряді, супроти у-
країнського стреманія до справдішого, не тіль-
ки позрного, визволеня з національної неволі,
— що-до сього петроградські централісти не
лишили нікому ні крихітки сумніву.

Вільній Росії як федерації національних дер-
жав-республік бажає українське громадянство
всього найліпшого, з'окрема бажає їй жирої
відбудови. Але теперішню централістичному
правительству ми можемо бажати тільки швид-
кого кінця — хочби шляхом втрадної й мелдч-
ної офензиви.

Українські полки відмовляють послуху?

Російські часописи доносять:
Комісар тимчасового правительства 7 армії
прислав був на руки міністра війни і маршарки
А. Керенського денешу сего змісту: В 12. диві-
зії полк 48. виступив в повнім складі, а полки
45. і 46. тільки в головній складу своїх компа-
ній; полк 47. відказуєть ся виступити. В 13. ди-
візії виступив майже в повнім складі полк 50.
Обіцяє виступити завтра полк 51; полк 49. не
виступив відповідно до приказу, а полк 52 від-
казав ся виступити і арештував всіх своїх офі-
церів. Дожидаю Ваших вказівок в справі даль-
шого поведеня в людьми, які не вилонили бо-
свих приказів та в людьми, які арештували сво-
їх офіцерів. До того прошу о вказівки, як по-
ступити в поодинокими офіцерами, що намов-
ляють людий до непослуху.

Міністерство війни у відповіді на ту деле-
шу повідомило комісара 7 армії, що на основі
його звіту в справі подій в 12. і 13. дивізії тим-
часове правительство рішило полки 45, 46, 47.
і 52. розв'язати, а намовляючих до непослуху
офіцерів і жовнірів віддати під суд.

„День“ доносить, що безпосередно перед
початком російської офензиви в Копичинцях
пришло до військової револьти, тому що полки
438 і 462 відмовили ся від участі в офензиві. Зре-
вольтовані війська убили своїх офіцерів та стрі-
ляли навміком штабових офіцерів, які іменем

Бруслова і Керенського старалися по доброму спонукати до сповнення приказів. Також відпоручники робітничко-жовнірської ради не поладували спору. Вкінці озружило місцевість всім козацьких полків амурських і оренбурзьких. Між зрештованими полками і козаками прийшло до завязтого бою, вкінці окружені полки ізза нестачі муніції були приневолені здати ся козакам; овідля їх відіано військовому суду.

З достовірного жерела довідуюся ся, що у всіх згаданих случаях неслухняними відділами були українські полки, які обстоюючи домаганя української армії, заявили, що до часу, доки не буде сповнене те домагане, вони не будуть боювати ся в складі російських військ.

Державна Рада.

(Телеграма з п. Корсаковидеційного Бюро).

Відень, 10. липня 1917.

На нинішнім засіданні президент подав до відома Палати, що дав пос. Кльофацеві відпустку на місяць.

Прийшло до нарад над звітом комісії для воєнної господарки в справі закону, який дає в тій області повновласть правительству. Після референта п. Фрайталера промовляв президент міністрів Зейдлер, заявляючи, що зарядження, видані в приводу війни в області господарського життя, будуть ще довго удержані в силі.

ВІДЕНЬ. (Тбк.) Серед дальшої дискусії по інших бесідниках прийшов до слова посол К. Левицький. Вказував конечність реформи обовязуючої конституції і можливо скорого розв'язання правно державних питань. Справа воєнної господарки є для всієї австро-угорських народів питанням життя; а правно державного становища царські розпорядки про управильне воєнної господарки противні конституції. Тому поставив бесідник при комісійних зборах вносене, щоб розпорядки видані на підставі § 14, знести і рівночасно видати в парламентарній дорозі законні повновласть. Ті аргументи, які проти бесідника піднесли противники його вносення, а саме, що в той спосіб зроблено би прирву, не видержить критики. З правного боку доведено ситуацію до такого заколоту, що й предложений тепер правительством зарядження ніяк не вияснить її, бо колиб війшли в життя ті розпорядки, то стоять муть побіч себе і рівночасно дві законні інституції для розпорядків в справі воєнної господарки. Бесідник мусить вказати поважні сумніви, чи вибрана дорога виходу слушна і вказана той запитує, чи наспраж може бути доволене дотеперішню воєнною господаркою і чи з огляду на те представники народа можуть давати правительству дальші повновласть до воєнно-господарчих розпорядків.

Висліді воєнної господарки вказали щось противного.

Кількож то скарг на централю, на остре переведене ревізійні, на теоретичні трестів і відомі наслідки для рільників!

Далі нап'янував бесідник надужити при виконанні міністерського розпорядку, згідно кожного мешканців громад має ся притягати до робіт в живня на полях того, що пішов до війська. Сей розпорядок довів до того, що в східній Галичині селяни 2-3 дні в тижню працюють на двірських полях. Ті відносини нагадують авшину.

Мотивуючи свою резолюцію поставлену в комісії, вказує бесідник на шкідливі наслідки рейвових команд в Галичині. Бесідник високо цінить працю офіцерів, але в часі війни шансу він тих панів тільки на фронті, бо тільки там для них властиві місце і там вони можуть віддати вітний правий прислугу. В краю поза фронт є доволі кваліфікованих фахових сил, які знов виключно компетентні до агенд воєнної господарки.

Прогликуване рейвових команд не впливає ані в законі, ані Найвищого розпорядку. Ті команди є в краю раз військовий, раз цивільною властю так, що в дійсності виконують безграничну зборшу владу.

Дальність військових властей при ревізійній бараболь і красної капусті в Галичині доведла до того, що ті серединні поживи на авшійних стаях померали, то відпусти ся.

Вінш прогнати бесідник, щоб Палата прийняла його резолюцію, якою вказує ся правительству, щоб не ажывало далі рейвових команд коман, у службі воєнної господарки для справ без характеру часто воєнної (Оплески на укр. дарах).

В дальшій дискусії забирає голос управитель міністрів рільні, що він пос. Поточек, який жалувал ся на ревізійні і домаганя ся, щоб рільники відразу виманувано цілий контингент, який мають в господарки доставити.

Після промови генерального бесідника про цілий закон прийнято в 2 і 3 ім читанню в поправкою пос. Морачевського, що перед видаванем розпорядків загальніших має видати опійну комісія з 27 членів, яку в тій цілі вибере комісія. Інші поправки перепали.

На тім відложено обрани до четверга. На основі рішення клубових голов після ухвалення закону в справі воєнної господарки прийдуць на денний порядок нарад в Палаті послів отсі справи: прагматика для учителів, звіт скарбової комісії від восьми доходів, закон про опіку над виселенцями, звіт комісії про дорожняний додаток для державних урядників та про підвищене причинка для родин осіб покинутих до військ.

Правничка комісія зрештовувала свою ухвалу в справі допущення жінок до судів присяжних. Референт комісії п. Офнер з того приводу зложив реферат. В дискусії промовляв п. Загайкевич.

Між зголошеними внесками є внесок пос. К. Левицького, щоб гандлярів не допускали до ліцитацій військових внарядів, придатних для рільників, та щоб загалом до таких ліцитацій мали доступ тільки рільники і рільничі організації. Далі вносене пос. Дністрянського о уділене запомоги жертвам пожежу в Банові.

Між зголошеними інтерпеляціями є інтерпеляція пос. Трильовського ізза поведення малярських жовнірів в цивільним населенем в Галичині; пос. Лаврука ізза поступованя централі для виходів при призначенні причинків; пос. Льва Левицького в справі призначення права прилюдности семінарій У. П. Т. і пос. Бачинського в справі висліді дисциплінарки проти одного судового рядника.

З парламентарних комісій.

ВІДЕНЬ. (Тбк.) Комісія для відбудови відбудла засіданя під проводом пос. К. Левицького. Референтом усіх вносень назначений пос. Олишківчич. В комісії для військових причинків досі підвишки не ухвалено з причини фінансових трудностей, на які вказав управитель міністерства скарбу.

Звідомлене рос. генер. штабу

з 8. липня.

(Тбк.) В напрямі Золочева ворог пробував цілу ніч наступити на фронт від годівського лісу, на захід від Конохів і старав ся бити наші війська із становищ занятих по бітві дня 6. липня.

Усі ті наступні відкинуто так само, як наступи на захід від Високого виведені при помочи панцирних автомобілів.

В боротьбі д. 6. липня коло Конохів взяли живу участь бельгійські панцирні самоходи і загнали ся аж під верожі дротяні засіки.

На схід і пол. схід від Бережан ворожа артилерія стріляла сильно. Противник пробував значними відділами нападати на наші засіки на півд. захід від села Шибалин, але ми прогнали його крісовим огнем.

Новий генерал-губернатор Чорногори.

ВІДЕНЬ (Тбк.) Цар іменував б. президента міністрів полк. гр. Клям-Мартініца генерал-губернатором Чорногори. Дотеперішній губернатор Чорногори іменованний командантом корпусу.

Перед уступленем німецького канцлера.

БЕРЛІН (Тбк.) Буджетова комісія німецького рейхстагу мала вести дальше політичну дискусію. Та зрвав на початку засідання зажадав пос. Ельберт звіту в підбутої коронної ради. Колиж канцлер відмовив ся, члени комісії зараз розійшли ся.

Можливість концентраційного кабінету.

Львів, 10. липня 1917

"Narodni Lisny" доносить: Після перерваня нарад парламенту теперішній кабінет уступити новому аєфінітивному правительству, яке має перевести зміну конституції, а зокрема подогодити національні питання в Чехії, Галичині і на півдні монархії. Новий кабінет складав ся би з 24 членів, а тах 10 булоби покинутих не в парламентарних кругах, як міністри ресортові, що творили би вузшу міні-

стерську раду, а 14 міністрів було би іменованих в поміж послів, членів поодиноких партій. З тих 14 міністрів 3 одержали би Чехи, 2 Польяки, 1 Українець, 1 Ромуни. Також вузшний кабінет складав ся би з відпоручників поодиноких національностей.

Росія і Україна.

Відень, 7. липня 1917

"Віржевські Відомости" з 10. н. ст. червня пишуть:

Постанова президії Ради селянських депутатів, щобі зняти реферат в справі будучого політичного ладу Росії, викликає недоволене серед делегатів національних груп, а головню Українців. Ті останні бачуть у постанові президії бажане, затушувати виступи представників національних груп: про федерацію і автономію Росії. В сій справі мали Українці ряд нарад і ухвалили запротестувати проти акції президії, вказуючи на те, що коли з'їзд не хоче розглянути питання в справі будучого політичного ладу Росії, вони демонстративно покинуть збори і про діяльність з'їзду зрештовують своїм виборцям на місяць.

В імени президії з рефератом в сій справі виступив І. Бунаков. Він вказує, що фізіономія всеросійської Ради селянських депутатів у амислі політичного угрупованя виривно означена. Більшість членів Ради ділить думки народницьких партій, впрочім багато з них є активними робітниками, партіями соціалістів революціонерів. Фізіономія президії під політичним оглядом також відома не тільки Раді, але й всій Росії. Таким робом не можна сумнівати ся, що в справі будучого політичного ладу в Росії більшість всеросійської Ради селянських депутатів стоїть за федерацією і автономію Росії. І. Бунаков пропонує подрібне обговорене питання про самозначене народности відложити до найближшого всеросійського з'їзду, бо до того часу соціалістичні партії остаточно намітьють шлях, по яким повинна будувати ся будуча Росія, а поки що обмежити ся оринятем отсеї декларації: „Всеросійська Рада селянських депутатів — виразниця організованої волі працюючого селянства — в торжественний час закріплення і поширення завойованої кровю синів народу свободи, заявляє: працююча Росія, відучи непохитно шляхом здійсненя найширшої свободи і повного самозначеня як осіб, так і національностей, які заселяють Росію, повинна утворити такий державний лад, який зловні забезпечувь би ті засади. Вімя того всеросійська Рада селянських депутатів наклікує російське працююче селянство настояти на Установчих Зборах на установі в Росії федеративної демократичної республіки, в якій всі народи мати-буть повну свободу уладженя свого внутрішнього життя. Всеросійська Рада селянських депутатів глибоко перекомана, що тільки при найширшій автономії народів, які заселяють Росію, без поневоленя одного народу иншим, може утворити ся нова, сильна, свободним внутрішнім єднанем свободних націй — Росія". Текст декларації задовольнив представників всіх націй і загальні збори прийняли її одностайно. — Ф. К.

"Frankf. Zig." в депеші з Базель доносить: Бюро Агаса подає в Петрограду: Екзекутивний комітет селянських депутатів ухвалив резолюцію, в котрій одобрено становище тимчасового правительства, яке не хоче признать автономії України. В резолюції сказано, що будучою формою державної Росії мусить бути союзна республіка.

АМСТЕРДАМ. (Тбк.) З Стокгольму доносить, що Росія старастя ся відновити Волинь і втрачені українські території, аби в той спосіб перешкодити всім планам Українців і усунути важну внутрішню kwestію. Вибрали й тому південно-західний фронт для ефекваня, що війська на півночі желові.

ІВАНОВИ ФРАНКОВИ

Складки на моймент-портрет приймає Красний Союз Кредитовий у Львові, — число книжочок шадничої 4.000.

В справі сьогорічної молотьби.

Відень, 7. липня 1917.

З різних сторін оголїшли до мене писаня, з яких виходить, що оголїшений недавно розпорядок цілого міністерства з дня 26. мая с. р. В. з. д. ч. 235 в справі усурмованя обороту збіжжя, мукою і т. н. та в справі молотьби збіжжя викликав в кругах наших селян і господарів велике занепокоєне. Іменно в справі молотьба

при допомозі органів влади висказується по при ботванс, що при такій молотобі дуже багато збіжжя лишилось невимолоченим, що мабуть будувати заирати з поля збіжжя ріжних власти теля до одної стирти, через що властители теля можуть бути покривдені, бо одно збіжжя є більше а друге менше намолотне, що пропаде для господарів т. зв. послід конечний для годя дівлі дробу, та що згаданий розпорядок отврає дорогу до других ріжних надулть, або недог дностей.

Сувроти того належить ствердити, що ясна постанова §. 20 згаданого розпорядку не дає достаточної причини до таких побоявань, хибя, його хибно інтерпретовано та приміювано. Той параграф звучить:

„Посідач збіжжя і плодів стручкових с зобовязаний підприняти вимолочене (видушене кокорудан).“

„Власть може на се при узгаядненю місцевих господарських обставин означити речення на кошт і небезпеченство посідача казати вимолотити збіжжя і на ту ціль ужити його господарських забудовань і середників його господарства (прим. машину, коні, худобу вау і т. н.).“

„Вона може однак а разі потреби також без попереднього означеня речення казати перевести молочене з допомогою власних органів за зворотом на місци принятих коштів молоченя.“

Як Тов. „Сільський Господар“ так і „Господарська Парламентарна Комісія“ аредпринймають потрібні заходи, щоби примінене третього уступу §. 20. згаданого розпорядку обмежувало ся лиш до дійсно надзвичайних слчаів, (прим. грозячої нагоди інвазії) і а разі нема причини до на вступі згаданих побоявань.

Коли би однак а якій околици заносило ся на невластиве інтерпретованс постанов §. 20. згаданого розпорядку треба без проволочно звернути ся опомід до послів, подаючи конкретні факти.

Володимир Сіглевич.

Українці і армія.

Відень 6. липня 1917.

За автономію України, українську армію й міністра для України.

„Утро Росії“ з дня 13. н. ст. червня доносить із Києва:

Український Військовий Клуб та залога Каміція Подільського післали телеграму ки. Львову та Керенському з жаданс негайного оповіщеня акту про засадниче признанс автономії України, українизацію армії, признаненя окремо го міністра в справах України.

Українська фракція Ради військових депутатів кнївського округу.

„Кіевская Мысль“ в 27. н. ст. мая доносить: В радї військових депутатів кнївського округу депутати Українці виділили ся в окрему українську фракцію на такій платформі: 1) Цілю фракції є обєднати всіх депутатів Українців в справах переведеня в житє національно-територіальної автономії України в межах демократичної федеративної російської республіки; 2) до української фракції приймають всіх депутатів Українців, незалежно від їх партійних поглядів, але при умові, що вони признають першу точку; 3) українська фракція складається з двох секцій: соціалістичної і несціалістичної; до соціалістичної належать соціалні демократи, соціал-революціонери, соціалісти народники і всі ті, що співчувають сам партіям; до несціалістичної фракції всі інші, як партійні, так і не-партійні члени фракції; 4) постановам фракції підлягають всі члени фракції, коли се не противно їх партійній дисципліні; в протинням випадку вони без дозволу фракції не мають права вступати на загальних зборах Ради військових депутатів кнївського округу на шкоду сувроти фракції. Бюро фракції міститься в кнївській 6. ширській палаці. Секретар фракції приймас від год. 10 до 3. Звідтиж посилають агітаційну українську літературу на провінцію. Фракція просить товаришів а фронту присилати всі відомости про їх житє на адрес: Київ, палаца, Рада військових депутатів кнївського округу, Українська фракція.

Українська Військова Генеральна Рада.

Як доносить „Кіевская Мысль“ в 24. н. ст. мая відбуло ся в селі Педагогичного Музея засіданс Української Генеральної Ради. До президій набрано: полк. Пилькевич, матрос Письменний, військового урядника Потішчу і прапорщика Полозова, до секретаріату: Горемно, Потішчу, Черваського; секретарію Пезьного. Вибрано депутатів а 4 мюай для подророжі до Петрограду в цілю збавиващеня приватель-

ства з ухвалами українського військового в'їду і висдання по можности скорой реалізації тих ухвал. В склад депутатів увійшли полк. Пилькевич, прапорщик Черваський, матрос Письменний і савдат Ронинський.

Разом а депутатію Генеральної Ради їдуть члени Центральної Української Ради: Єфремі, Винниченко, Ковалевський, Барановський, Одинець, Степко, Свійжний і Сторубель. — Ф. К.

Земельна справа на Україні.

Відень, 8. липня 1917.

„Биржевые Відомости“ з 12. н. ст. червня доносить:

Харківський губернський в'їзд селянських депутатів ухвалив таку резолюцію в аграрній справі: 1) Приватна влаість на землю касується ся на завжди. Всі землі в приватним посіданю, державнім, монастирським, церковним і всі інші землі стають громадянським добром. 2) Користувати ся землею можуть тільки ті, хто буде оброблювати її своєю працєю у власній особі, родиною або й спільно а иншими, але без наємної праці. 3) Всі землі як у приватним посіданю, як і інші повинні перейти у всенародне користаня без жадного викупу. 4) Загально народний земельний фонд дістається в управу місцевих окружних і центрального органу народної самоуправи. 5) Надра землі, ліси, ріки, озера і утуди всякого роду стають загально-народним добром; форми користуваня ними устанавляють центральні законодачі органи. 6) Загальні принципи земельного законодавства, що обовязують усю державу, устанавляють всеросійські Установчі Збори, а подрібне розроблене земельних законів згідно з умовами місцевого житя полишається ся автономним одиницям, на Україні — українському Соймови. Остаточне порішєне земельної справи устанавить ся на Установчих Зборах. Закликуючи селянство здержати ся від самовільних захватів землі, губернська Рада селянських депутатів вказує заравом на необхідну потребу участі ворганізованого селянства в устанавленю умов аренди землі, найму сільсько-господарських робітників і контролі над ведєним сільського господарства, а також контролі над рубанєм лісів. — Ф. К.

НОВИНКИ.

Львів, 10 липня 1917.

— Кубанська Військова Рада. „Биржевые Відомости“ з 12. н. ст. червня доносить з Катеринодару: Увійшов в житє новий свобідний орган козацької самоуправи — Військова Рада. Вироблено і затверджено шлий кодекс директив, по якому мають поступати виконавчий орган і будучі делегати установчих зборів. Найважніші постанови, се резолюції в справі військової служби і в справі землі. Військова Рада постановила: З огляду на руйну козацького господарства і надмірне подорожене умундурованя і виарван віднести всі розклади на випрау на разуюнок скарбу. Крім того постановлено жаждати звороту всіх роходів, понесених при мобілізації в сій війні. В земельній справі узвалено резолюції такого змісту: 1) признати, що як громадські землі станиць і хуторів, так і ті землі, ліси і інші угоди, що знаходять ся у спільній власті війська, творять добро всього кубанського козацького війська; 2) признати, що всі землі в приватном посіданю, виділені з козацької території шляхом подарованя і магород, всі скарбові, монастирські, причтові, церковні і інші землі і угоди також переходять до козацького війська. — Ф. К.

— Просьба до львівських Українців. Український жіночий Комітет допомоги для ранених жовнірів, у Львові відвідує не тільки ранених жовнірів у всіх тутешних шпиталях і зоасотрос їх в часописи, та книжки, але також висилає почтєю 155 посюлок а часописами до ріжних місцевостей Австро-Угорщини, в яких одинились українські жовніри. Все те вимагає очевидно дуже великого вкляду праці, а при тім і значних видатків на закупно часописів, що переходить вже силу і спроможність членів Комітету. Знаючи о тім, що є важніші і більше необхідні потреби, на які суспільність наша складає жертви, Комітет наш не наиривряє ся доси ніколи і не внтагас руки за грошевыми дядками від приватних осіб, щоби не вкладати на нашу громаду нових тягарів. І миші звертаючись до львівської укр. Громади просить Комітет наш о таку поміч, яку легко може дати кожда сільсьма родина, а се: просямо о прочитані часописів. Таку просьбу цей год легко свовітити, тільки троха доброї волі і пам'яті, що на сю прочитану нами часопис, яка по найбільшій часті вярнуєсь в дома, че-

кають сотки ранених жовнірів по шпиталях, жадных прочитати свій рідний днєвник і дізнатись про нові події. Часописи українські, а хто би мав, то й німецькі, угорські, чеські і румунські, а також книжки просимо складати для нас ласкави в скляках отсих фірм: 1) торговля нім. товарів Филиповича, вул. Козановського 6. 2) Цукорня Стецькова, вул. св. Миколая 7. 3) „Народна Торговля“, Ринок 36. 4) „Споживно-господ. Спілка“, вул. Бляхарська 11. 5) „Доставка“, вул. Руська 20. Дуже просимо в івені ранених жовнірів не відмовити нам сеї прислуги і складати днєвники, коли не щоденно, то бодай кожного другого дня в одині а вище наведених льокалів. За „Український жіночий Комітет допомоги для ранених жовнірів“ у Львові: С. Олесницька, предсідателька, М. Олексинівна, секретарка.

— Українське національне свято у Кирилівці. „Кіевская Мысль“ в 27. н. ст. мая доносить: Звенигородська повітова управа запрошує всіх на національне українське свято, яке устроюється в честь Т. Г. Шевченка в селі Кирилівці, звенигородського повіту (рідний селі поета) в понеділок 22. ст. мая (другий дєнь св. Тройці). На святі буде управляти хором злісний український диригент А. А. Кошиць. — Ф. К.

— Іспит зрілості в ц. р. анад гімназії у Львові відбув ся від проводом п радника правительствя Ілі Кокорудан в днях 1. і 2. червня в головнім заледеню, а 5. і 6. червня в Флілі. Іспит зрілості а) в головнім заледеню здали: Дацишин Василь, Дрималич Богдан Юрій, Євєрський Олександр (з відзначенєм), Козаць Іван, Ловицький Маріян Любомир, Паньковський Теофіль Яромір, Федик Теодор і Юшак Стефан; б) в флілі: Божик Стефан, Шоберський Петро Омелян, Куречка Теодозій, Рудович Олександр Стефан (з відзначенєм), Тузяк Северин Казимир (з відзначенєм), Войнаровський Ярослав (екстерніст), Воєну матору в протягу шк. р. 1916/17 під тим самим проводом здали а) в головнім заледеню: Богачевський Омелян (з відзначенєм), Бертипорох Євген Іван (з відзначенєм), Кобляньський Іван (з відзначенєм), Лазорко Дмитро, Пігас Теодор, Дзєгович Андріян, Макарушка Лисбомир Євген (з відзначенєм), Мілко Петро (з відзначенєм), Качмарський Олекса, Мовчук Михайло, Смолян Василь, Стєцур Михайло Франц, Сорочківський Іван, Божєвський Володимир (з відзначенєм), Дякон Ярослав Володимир, Каранович Володимир Данило, Тершаковець Іван (з відзначенєм), Тишовницький Омелян Михайло (з відзначенєм), Когут Ілля, Тузяк Андрій; б) в флілі: Корещий Стефан Микола, Ніраз Юрко, Глуховецький Іван (з відзначенєм), Саламанчук Олекса Василь, Альтинський Адам Гісромім, Горак Стефан Йосиф, Оришук Янів (з відзначенєм), Олексюк Рудольф Іван, Левицький Михайло Рєман, Адамус Василь, Гріняк Тома Володимир, Дудик Роман, Берест Омелян Маріян, Бованко Роман Олександр, Кушнір Сильвестер, Велькопольський Володимир Маріян, Домбчевський Гітрон Іларіон, Домбчевський Іларій Микола, Яценків Володимир Маріян, Люболич Константин Володимир (з відзначенєм), Левицький Корндо Олександр, Стасів Венедикт, Недовів Іван, Лиско Константин, Мельник Клим, Бачинський Осип, Гріняк Осип, Пидєцький Павло, Погорєцький Сас Александр Василь, Паньковський Стефан Іван, Коляджин Теодор, Тьмаків Володислав, Мероз Василь.

— Загальні збори Товариства шкільної свєтлі у Києві. В неділю 14. мая о 8-ій годині веч. а льокалі комерційної школи „Товариства учителів“ (Біблїотекський бульвар 57) відбули ся загальні збори Товариства шкільної свєтлі. („К. Мысль“ з 27. мая н. ст.) — Ф. К.

— Енеурія українських пань заслугує на повне признанс. Бачимо її на ріжних полях і у ріжних напрямках. З подивом глядямо на неї у захистах сиріт. Сестри Василіани у Львові та свєтські пань по провинціях співчувають в сім напрямі між собою з похвлю глянєм одушевленєм. Збіркою на фонд ім. митр. Шевцького заклали ся вже пань поодинокі, або згуртовані по секціях. З Угнова пишуть нам, що там завважали ся секція „живого пам'ятника“ під проводом пані інженерівсі Стеф. Дорожинської. Секція поставила собі цілю: уладити збірку дістгов по хатах, збирати бльочкою перед церквою, театральні вистави і концерт а дєнь повороту Екск. Митрополита. Перші три точки програми виконано вже а великим успіхом, до четвертої почато приготавля. До секції „живого пам'ятника“ ввійши крім предсідниці секретарка п а Гали Дорожинська, а з мушні Теодор Яскулж, секр. суду (загл. головні), касієр о. Микола Тисович, інж. Корндо Целевич, срдя Павло Явєн і ук. богослов Ів. Негурський. Днєвність угайської секції „живого пам'ятника“ може бути взором для галицької суспільности. — К. С.

— Старшина У. П. Наужка в Живці розписує отсим конкурсу на принятє учеників до селян

ської бурси на шкільний рік 1917/18. Услідв прихв'яті: 1) Місячна оплата, а гори платна, 25 К.; оджорозове ависове 10 К. (на инвентар і бібліотечну). Забіжні і дійсно убогі ученики можуть звичково дістати знижку. Умова бурси ввійти заллату також в натуральні через довіз барабана, капуста, буряків, мукі, фасолі тощо. 2) Батьки (опікуни) мусять бути членами Українського Педагогічного Кружка. 3) Батьки (опікуни) мусять підписати декларацію, що через весь рік будуть точно і з гори що-місячно виплачувати нааначену квоту. 4) Кождий питомець при вгодошеню до бурси мусить мати ліжко і біле своє. Крім сего 1 пару лижочок, 1 пару лижок (більших), 1 пару вилок і один власний столовий ніж. 5) За питомця платити ся в бурсі за кождий місяць з гори, без огляду на се, в котрім дні місяця одсутства-би він бурсу. 6) В часі Рздвняних і Великодних Фєрїй всі питомці мусять безуслївано ровхати ся і бурсу одустити. 7) При вступі до бурси питомці пїддадуть ся лікарським оглядином. Подання о принїате заосмотренї в мїру потреби в свїдоцтво убожества і шкїльне з залученїем на відповїдь маркї належить слати найдалше до днї 1. серпня с. р. на адресу: Старшина Українського Педагогічного Кружка в Жовкві. — За Старшину Кружка: о Ст. Бідицький, голова, Осип Пеленський, секретар.

— Дїти на селі. На сю цїль вложив п. д. р. Броніслав Сабат, лікар у Львові, квоту 20 кор. на руки редакції „Дїла“.

— Не забудемо сего „Дністрові!“ Правдиво книжкї дар, вложений товариством „Дністер“ на „Фонд ім. митропол. А. Шестинського для укр. сирїт“ відбїз ся голосом відгомомов в серцях цїлої нашої суспїльностї: де прихв'яті, з ким не зговоритись, скрізь почуєм майже ті самї слова: такя „Дністрові!“ треба би нам більше! Так, справді здало ся нам більше такя своїх рїдних інституцій та товариств — і они можуть повстати, але треба конче, щоб ми вїрїли у власні сили, мали потуге солїдарностї та хотїли допомогти до створеня такїх питомїх організаций. Коли перед 35 лїтами ходило о вложене гаранційного капїталу для „Дністра“ в квоті 50.000 злр., то годї було снх грошїх вїбрати; наші люди не довіряли собі самим, чи будуть в силі постягати „таку велику суму“, впрочім — говорено — хто у нас на тім розумїсь, деж ми маємо фїхових людей, а бували й такі, що не бачили взагалї потреби знову ваян слого асекураційного товариства тому, що було прецьїв в краю польське Краківське Тов. убезпеченя (т. зв. Флорїянка) і чеська „Слїяві!“ Три члени тодішнього основуючого комітету, на. В. Нагірний, д. р. Федак і бл. п. радник апєлякї Бережинський, їздили по краю від хати до хати та мусїли уживати всієї вимови, щоб нахлїпнїти наших людей до участи в задуманїм дїлї і вложеня відповідної скїльностї гроша, аби одсїгнути виганяний правительством гаранційний капїтал. А нїнї, яка зміна! сей „Дністер“ став по 35 лїтах власником кількїміліонового майна, дає независїме удержаня соткїм українськїх родин, виховав вже цїлї кадри свїдомїх членів нашої суспїльностї, дає рікїчно дуже великї жертви на народні цїли, а скїлько нашої молодїжї завдячує „Дністрові“ покїчене студїї, се могла би найлучше сама молодїж сказати. Кождї сего року на вид застрашуяного своїми розмірами сирїтца понїс ся ві зболїлої душі горем прибитого народа розлучливий клич: „радуйте бодай мої дїти!“, тоді не краківське тов. убезпеченя, не „Слїяві!“ посиїлиши нам з помічю, а свій рїдний „Дністер“ став нам месенатом і добродїєм, та зложив справля княжу жертву в сумї 100.000 К. на ратоване українськїої дїтїни. Сей жертвї не забуде „Дністрові!“ наша суспїльность; чейже тепер найвїсїм досн незрячим створять ся очї та зрѣвають, хто нашим приятелем, а хто ворогом, зрозумїють, що нам треба горнутись тїльки до своїх інституцій, бо в тім наша економїчна сила, а в тяжкїй годїні і неважї помїт. Так — я кажу, що такя „Дністри!“ треба би нам більше, тїльки додам ше одно від себе: що треба би нам також у всі інституційнї більше такїх самїх людей, якї стоять на чолї „Дністра“, щоб поври наші конечні вримети, як знанс, почуте обовязку і солїднїсть мєди також конче серце для народа і його потреб! Тодї тїльки ставть ся дотячна інституція тим чиннївїм в житю народа, яким вона повинна бути, тїльки тоді! Нехай же нач „Дністер“ остане все таким яким він є нїнї для нашого народа і нехай буде вкормом для прочих наших інституцій. — в. В. Л.

— Висїд VI ої класи вєвчїї позички в авїявськїм лївїті. Цї к. старосто у Львові подає до відома: Населєне львівськїої повіта, подїбно як в попереднїх воєннїх позичкїх, так і при субскрипцїї VI ої авїявськїої воєннїї позички екавало охотно своєю жертволюбнївїю на цїли державї і мїмо значного змїщеня новїту на

слїдком ворожїої інвазії, як також инших перешкод, спричинених воєнними часами, субскрибувало 4.000 250 корон. Се цифра, яка перевишас усі дотеперїшї субскрипції в львівськїм повіті.

— Відзначене. П. Василь Карулю, прапоршика 41. п. п., студента фїлософїї університету в Чернівцях, відзначено за хоробрє поведєне перед ворогом сїбною медалєю хоробрости 1. класї.

ЛЯГЛИ ГОЛОВАМИ

Ювє Тлачук, поручник 41. п. п. поляк над Сочєю дня 24 мая с. р., він був придїлений до скорострїлів. Покїйний ровив ся в Селятинї на Буковинї. Скїнчивши гімназію в Чернівцях, вступив опїсія на університет у Чернівцях. Належав до академічного товариства „Союз“. Покїйний був свїдомий Українець, шїро любив свій нарід і брав живу участь в народнїм житю. Він мав по селах відчїти і старав ся всіми силами помочи своєю бїдному народови. Поляг вєрнувши щойно з відпустки, підчас котрої поховав свого молодшого брата. Покїйник умер в цвїті житя, проживши всего 24 роки. В. Й. п. — Василь Кавуля, прапоршик 41. п. п.

ПОМЕРЛИ:

Наталка Павановська, учен. V. класї ліцея, дочка ц. к. завідателя податкового, померла в 16 ім році житя дня 3 липня с. р. в Перемишлї в домі батька. В. І. п.

ОБОВІЗКИ.

Середа, 11. липня 1917.
Нїяні: греко-кат.: Пер. м. К. І. Ів. — римо-кат.: Пєлякї.
Завтра: греко-кат.: Петра і Павла — римо-кат.: Генріка.

Український Народний Театр Т-ва „Бєсїда“ у Львові під управлю К. Рубчакової. Саля Т-ва ім. Лисенка при вул. Шапкевича ч. 5.

В чєтвєр дня 12. липня 1917 „Невольник“ драматичний образ а 5 дїїх М. Крошвинницького з поеми Тараса Шевченка.

Приготовляеть ся знамениту народну комїчну оперету „Запорожський клад“ Ваїченка. Штуку сю грають всі українськї театри в Росїї з великим успїхом.

Бїлетї ранїше набути можна в „Народнїй Торговлї“, в день представлення при касї від год. 5. п. п. Початок о год. 7½ вечєром. 2—2

Анна Тузяк з Карачинова пов. Горьдох вийшла, а журї в приступї помїшана, а дому ше 30. мая с. р. і до сього часу не віднайдено її. Має 73 лїт, малої арустї, очї смїв, болосє білєвє. Тому два тїжнї бачино її в Мостїсках. Просїть ся кождого, хтобї її зобачив, придержати та дати знати і телеграфїчно до гр. кат. уряду парохїяльного Рудно коло Львова. Всякї кошти авернець ся і нагородить ся.

Росїйське звїдомленє.
3 б. лїпня.

Пїсля артилерїйськїої приголовленя дня 6 липня о годинї 10. перед полуднем піхота перейшла до наступу і випєрла неприятеля в бою на багнетї в його висунених лїній, при чїм заняла лїс (?). Нашї віддїли заняли всі вибузувачї становнїща неприятеля. Наша піхота, яка знїчно посунула ся вперед, виставлена була на криловий огонь неприятельськїої артилерїї з лїса Коросовець. Віддїл нашої піхоти заняв гору 388 і вдер ся до села Годїє. Завятїй бїй зведено на півнїчний захід від Конохїв. На південний захід від Голочан (Богородчан?) ми вигнали переднї сторожї неприятельськї і посунули ся наперед на фронтї більше як 10 верст між Ляхівцями і Давнячєм. Оба села занятї. В околицї села Пороги, 12 верст на захід від Солотвини, вигнано також переднї сторожї неприятельськї. Наша офєнзива в околицї Конохїв і Годовя зустрічаєть ся з дуже завязтїм опором свїжих неприятельськїх резерв, стягнених по слїшно.

Оголошеня.

— **ПОЧЕНЄ НІГ**
усував певно спеціальний судер „Сєвє“, пакєт за 1-20 К. На провїзїю висїлає тїльки за попереднїм надїсланєм калєндарностї і 40 с. на порто. — Одиноке вступнєство **S. FEDER**, — Львів, Сикотуська ч. 7. 279 59 65

Молодий віт 25. учитель народний, власт-тель реал-костяк в мїстї, бажє зробити лїчкїюмїсть а шкїлїх матримонїальних в молодюї Інтєлігентної замочнїк. Ім тримуть ся сербови, дискрецію рунуть азови, опсєг вимагав. Аконїтї не приймать ся. До Аліїї стракї „Дїла“ нїч „Сер овїяк“. 492 2—5

Junge Dame Reiched. sucht Aufenth. i. ulraimisch. Familie (aufs Land o. Pfarrhs) zw. Erlernung der ukr. Sprache (1 Jahr) Selb. wurde i. d. Erlernung d. Kinder und i. Haushalte behilft sein. Musikalisch weit. Verknbg. u. Zuschr. erbeten an H. Mitterlechner, Lehrerin, Breslau & Wolfswinkel. 474 6—6

КМЕН в кождїї скїльностї купити ПОСЕРЕДНІЧЕНЄ НАРОДНОЇ ТОРГОВЛІ ЛЬВІВ РИНОК Ч. 36. Просїть ся о пробкї і поданє цїн і скїльностї. 499 7—3

! Небувале!

МОЛИТВЕННИКИ по 10 сотикї! (щоденнї молитви)

Крім сего великї молитвенники по 90 с., 1 К 20 с., 1 К 30 с., 1 К 60 с. продає і висїлає лїше за готївку і по надїсланю почтової оплати до 5 кг ваги і К 20 с.

Канцєлярїя Українськїої Педагогічного Тов. у Львові, вул. Мєхнацькїої ч. 12.

Малї молитвенники найлучше замовляти в більшїї скїльностї. 493 1—3

Приймать ся переплата на

„Вїстник Союзу Визволеня Українї“.

Виходить що тїжнє в неаїлю, в розмірї 16 сторїв великого формату, а лїнострїднїм рік ваданя IV. Рїчна переплата вносить 15 кор. (15 марок, 6 рублїв, 3 доллєри), пїрївїна 8 кор. (8 марок, 3 рублїв), а тїльня 4 кор. 50 сот. (4 мар. 50 фєн., 1 руб. 75 коп.). Цїна послїдовног чїслє 40 сот. (40 фєн., 15 коп.). Вїстник Союзу Визволеня Українї в часопїськовї-партїїноку і стоїть на становищи самостїївнїїх, ає-українськїх.

Крім статей на теми бїжучого політїчного житя і богатої критїки в житї Росїї, росїйськїої Українї і азїявнїїх областїх росїйськїої Українї, Вїстник богато мїєть удїляє творам класного писемнїства, справам Українськїх Сїювнїх Сїрїація і проч.

В Вїстнику мїєть ся правильно огляди голосів чужої прєси та реферувать ся мнїжкїої виданї про українськїю справу а також азїявнї огляди воєннїї і політїчних подїї.

Адреса редакції і адмїнїстрації часопїськї: **Вїст VIII. Josefstädterstr. 79. Tür 6.** Конто почтової шкандїї 107090. 5—7

Рух поїздїв у Львові

важний від 1. червня 1917. аж до відкїлєннє. (Час середнє європейськїй; від 1. червня до 1. верєснє 1917. час лїтний).

Вїдходять зі Львова до | Приходять до Львова з

Кракєва: [7:30], † 840, 8:55 [3 0] 6:05 6:20, † 9:55 10 10	Кракєва: 10:05, [1:45], 6:45 † 9:00, 9:15 9:50, † 5:05, 5:20
Золочєва: 8:20, 10 53, [2:30], † 7 13 11 13.	Золочєва: 5:52 12:12, [2:20], 5:15, 5:52
Стрия: 8:25, 4:55, 10:46	Стрия: 5:54, 9:55, 9:05
Лавочного: 7 20.	Лавочного: 7 10.
Самбора: 9 05.	Самбора: 8 30.
Сянок: 8 45.	Сянок: 10 15.
Равн руськїої: 2 20*, 9 30, 4 44.	Равн руськїої: 6 42, 4 35*, 8 18*
Сокаля: [8 55]-, [8 10]: Яворова: 9 10**, 4 20.	Сокаля: [9 45]в, [9 45]- Яворова: 8 45, 3 48**
Пїдаєць: 8 33, 3 00, 1 133.	Пїдаєць: 5 32, 1 40, 7 35
Стойнова: 12 13 7 53, 3 15	Стойнова: 6 12, 1 00, 7 52
Ходорова: 8 30, [2 30], 11 10.	Ходорова: 6 45, 1 10, 8 10.

† означє поїздї вїдлїчно днє вїсьновїх. * до Брїжовнї, ага дїно в Брїжовнї. ** Яїова в Кєларова, вгльїдо в Яїова до Кєларова - через Галу руську. і через Сєнтєанку.

У вага: Нїчєна пора від 6 00 вечєром до 5 00 рано означєна пїдчеркєнїем мїнут. Посїлнї поїздї означєні !.

Поданї поїздї ходять тїльки умовно, на свїдєнє рух в огляду на вагнєтє вєдїлєннєх шкїлїх мїєток буде мнїжнївнї. На вїдлїдєк спїєннє поїздї як також при мнїжнєно полувчєнє не єрєслугує подорожнїм право мнїжнє вїдлїчєд-нанє.